

Сусідство

Володимир Ліпкан

Що трапилось, куди поділися **сусіди**,
З якими ми ділили радощі і біди.
З якими пили чай смачний і каву запашну,
Давали поміч, гроші без застави — не збагну...

Раніше й пиво з рибой разом пили,
У гості як додому ґуртом ми ходили.
Сусіди зараз недовольні: лише скарги й люті,
У групах вайбер/телеграм морально дух псують.

Раніше вдень були відкриті двері —
Сьогодні два замки та відео глазок.
Сусідам, довіряючи, ключі лишали від оселі —
А зараз: двері, стіни — безнадійний недовіри крок.

Раніше всім з охочістю ділилися:
І хлібом, борошном і сіллю,
Новинами, з добром чай з медом пилися —
А зараз: лиш підозрами, а інколи і цвіллю..

Раніше всі ґуртом допомагали,
Ніколи поміч геть не рахували,
А зараз ніц: ніхто не помічає,
Не те що поміч, навіть в ліфті не вітає.

Раніше дім був спільним — то єдина родина,
Ти знав усіх, а всі тебе — і це проста причина!
Того, що мали дружнее суспільство —
Таке собі коріння українофільства.

А зараз — всі порізнені й строкаті,
До думки власної бурхливі і чубаті.
Вік індивідів нас застав зненацька,
Можливо похибка суспільна, може хвацька.

Сусідство — гарний приклад до єднання,
Ментального й душевного зростання.

Бо всі ми починаємо із єдності родини,
Бо це — ядро, екзерсис Батьківщини!

06.03.2026